

Februari 2021

Beste Kanoleden,

Wij, ik spreek namens het gehele bestuur, beginnen natuurlijk met jullie allemaal een gelukkig en gezond nieuwjaar te wensen en we hopen dat 2021 een beter verenigingsjaar mag worden dan het afgelopen jaar. De Coronapandemie duurt maar voort al zijn de eerste lichtpuntjes zichtbaar; er is begonnen met vaccineren. Hopelijk komen we allemaal snel aan de beurt, dan kunnen we de verenigingsactiviteiten weer oppakken. Er is niet veel nieuws te melden rondom onze vereniging; sowieso is het werkelijke kanoseizoen nog niet gestart maar hebben we de gezellige avond, de nieuwjaarsreceptie en het jaarlijkse zwemmen helaas ook niet kunnen laten plaatsvinden. Of het wandelen in februari doorgaat betwijfel ik maar die beslissing ligt bij de vaarcommissie. Zij zullen dit wel met de app of via mail laten weten.

(Mocht het niet doorgaan met de vereniging dan kan ik je persoonlijk aanraden de wandeltocht via de goed aangegeven route zonder de vereniging te gaan lopen; het is er erg mooi)

Langzamerhand gaan de dagen lengen en kunnen we meer vitamine D aanmaken, dat is niet alleen gezond voor je lijf maar ook voor je geest. Dus als je kunt trek er dan lekker op uit al wandelend of op je fiets de natuur in en heerlijk al die frisse zuurstof in ademen. Het is nog wel even behelpen dat je dat nu nog maar in groepjes van maximaal 2 personen mag maar dat is beter dan helemaal in je eentje (al is daar ook niets mis mee).

En kanoën kan natuurlijk ook: dan is het wel zaak de veiligheid in acht te nemen; minimaal een wet- of dry-suite aan incl. zwemvest en nooit in je eentje gaan varen; mocht je wat overkomen dan is er tenminste iemand die je kan helpen. Af en toe zie ik, als ik langs het Zwarte Water loop, in de verte enkele kanoërs, zelf ben ik er nog niet toe aan te zetten.

We zullen de beproeving van dit coronatijdperk toch moeten ondergaan maar ik heb er vertrouwen in dat het goed komt. En we zijn er klaar voor: er is een vaarprogramma, de kano's liggen er en er zit voldoende water in die zwarte sloot.

Het kan nog even duren maar we zien elkaar zo snel mogelijk weer bij de loods. Voor nu een gemeente groet van mij en het gehele bestuur.

Tot snel.

Henk Geerts

Uitgestelde ALV

Vanwege de restricties m.b.t. Covid-19 is door het bestuur besloten om de ALV voorlopig 3 maanden uit te stellen.

Normaal gesproken vindt de vergadering plaats in de maand maart maar het is voorlopig onverantwoord met velen bij elkaar te komen. Indien we kansen zien dit omstreeks de zomer toch te gaan houden dan zullen we jullie z.s.m. op de hoogte brengen.

Henk Geerts

OPROEP

OPROEP

OPROEP

Nu we het toch over de ALV hebben wil ik een **dringende oproep** doen aan al onze leden:

We zijn **per direct** nog op zoek naar kandidaten voor de functie van:

- Penningmeester;
- Lid Beheerscommissie;
- Lid Redactiecommissie.

Voor de laatste 2 functies hebben zich al enkele leden gemeld.

Dus, wil je je inzetten voor je eigen vereniging schroom dan niet je aan te melden!

Het Bestuur.

Vaarcommissie

Tot nader order vinden de geplande evenementen geen doorgang. Zodra dit weer wel kan melden wij dit middels een email bericht.

Vorig jaar hebben wij 7 nieuwe leden mogen verwelkomen. Omdat dit vanwege de coronamaatregelen niet op de gebruikelijke wijze plaats kon vinden is een alternatief bedacht en gingen Wim, Marinus en Bert met de nieuwe leden varen op steeds wisselende tijden. Dit heeft ertoe geleid dat met 4 ervan nog steeds gevaren wordt, ijs, weder en veiligheidsmaatregelen dienende. Zo hebben we er 4 winterharde vaarders (3 x vrouw en 1 man) bijgekregen. Nu hebben niet alleen de roeiers meer het mandaat om ook 's winters te varen.

Redactie Peddelnieuws

Omdat de ALV is uitgesteld en die voornamelijk de inhoud van Peddelnieuws nr. 1 bepaalde, hebben we gemeend met een nieuwsbrief te moeten volstaan.

Sinds 1 januari is Frans van Rooden geen lid meer van onze vereniging. Voor zover jullie Frans ontmoet hebben zal dat ongetwijfeld een: "hè?-effect" oproepen.

In onderstaand schrijven licht Frans zijn besluit toe.

Nooit meer varen.

Een van de weinige boeken die ik meer dan één keer gelezen heb is 'Nooit meer slapen' van W.F. Hermans. Het is een verhaal over een lichtelijk gefrustreerde geoloog die door het Scandinavische landschap zwerft en door zijn getob en het feit dat de zon niet onder gaat, nachten achtereen de slaap niet kan vatten. Een meesterlijk boek. Vooral de manier waarop de teleurstellingen van de man beschreven worden. Het is niet zo dat ik mijzelf met W.F. Hermans wil vergelijken waar het mijn schrijfsels betreft, maar dit wordt ook zo'n verhaal. Alleen gaat het niet over mijn nachtrust maar over mijn kanoloopbaan. Die is tot een abrupt einde gekomen. Dus vandaar de titel. 'Nooit meer varen'. En in tegenstelling tot mijn voorgaande stukjes wordt dit geen vrolijk verhaal. Net als in 'Nooit meer slapen' zullen frustraties een centrale plek krijgen. Volgens de Dikke van Dale is frustratie een emotionele toestand waarin je terecht komt als je belemmerd wordt in de verwezenlijking van je verwachtingen. Iemand die in de lach schiet verkeert ook in een emotionele toestand. Maar dat is niet wat Van Dale bedoelt. De emotionaliteit die bij frustratie hoort zit meer aan de droevige kant van het spectrum. In de Dikke van Dale wordt dat er niet bij gezegd, maar ik weet daar sinds kort dus alles van. Tegenwoordig hoor je vaak zeggen 'hij

werd emotioneel'. Opvallend is dat dan altijd bedoeld wordt dat iemand in tranen uitbarstte. Zover is het met mij niet gekomen maar het heeft weinig gescheeld. Toen ik een kleine twee jaar terug met kajakken begon was ik ervan overtuigd dat de artrose in mijn handen geen belemmering zou gaan vormen. Na het gesjor aan touwen in mijn zeilboot en het gesleur aan de riemen van mijn roeiapparaat, leek het peddelen van een opvallende lichtheid. Mijn verwachtingen waren dus hoog gespannen. Waarschijnlijk is toen al de basis gelegd voor de frustratie waar ik nu onder gebukt ga. Hoewel de pensionado's mij afgeraden hebben te snel een eigen boot te kopen, heeft het niet lang geduurd voor ik de firma Bloem in Wormer een aardige omzetting heb bezorgd. Misschien is mijn probleem wel, dat wanneer ik ergens aan begin, ik meestal geen maat weet te houden. Dat bleek niet alleen uit mijn aankoopgedrag in de winkel van Arjan, maar ook later, als we met de pensionado's op pad gingen. Als minst ervaren (maar zeker niet jongste) lid was ik de troep vaak ver vooruit. Het heeft lang geduurd voordat het besef post begon te vatten (of beter: voordat ik wilde erkennen) dat mijn handen erbij gebaat zouden zijn als ik wat kalmer aan zou doen. Maar zelfs toen die wetenschap was ingedaald slaagde ik er niet in om mijzelf op dit gebied in te houden. (Waarschijnlijk is dat een kenmerk van de echte junk). Pas toen het besluit gevallen was om te stoppen en mijn boot te verkopen is het mij gelukt twee (misschien drie?) keer als laatste bij de steiger aan te komen. Het besluit om te stoppen maakt een eind aan mijn aspiraties om ooit een perfecte eskimorol uit te voeren. (Ik hoor Wim opgelucht ademhalen). Ook meerdaagse tochten op de Deense wateren (waar ik samen met Ebo vergevorderde plannen voor had), de Veluwe Rally en allerlei evenementen van De Peddelaars: het zal er niet meer van komen. Om met Van Dale te spreken: Verwachtingen die niet verwezenlijkt zullen worden. Toch eindigt mijn kajakloopbaan niet volledig in mineur. Ik heb een koper voor mijn boot gevonden, die volgens haar eigen woorden uit hetzelfde hout gesneden is. (Zij weet niet alleen alles van hout, maar ook van aarde, vuur, lucht en water). De vereniging gaat er dus niet op achteruit. Sterker: een shiatsu therapeute lijkt mij een aanwinst en de gendergelijkheid neemt ook fors toe. Wat mij enigszins verontrustte is dat zij mij op het 'moment van de overdracht' toevertrouwde, dat ze ook van roeien op kajakken was overgestapt in verband met haar handen en dat ze ook lichtelijk verslavingsgevoelig was. En de snelheid van haar aankoopssnelheid overtrof die van mij destijds met minstens een maand. Ik zou het fijn vinden als jullie een beetje op haar letten, want het zou jammer zijn als haar kano carrière net zo eindigt als die van mij. Maar misschien valt dat mee. Toen ik haar een dag later met twee clubgenoten zag varen, hadden ze gedrieën een bezadigd tempo, dat ik wandelend op de dijk met gemak bij kon houden. Peddelaars, ik ga jullie verlaten. Het was kort, maar hevig en ik heb er met volle teugen van genoten. Voor mij: Nooit meer varen. Jullie wens ik: Vaar WEL.

Frans van Rooden.

